

HuFi

Hungária fiataljai Ifjúsági rovat

Rakd el a HUFI minden számát úgy, hogy - mint kis "könyvecske" - a kezéd ügyében legyen.
A néprajz, néptánc, cserkészélet gyöngyszemeit gyűjtögetjük számodra!

BRÁVÓ, HUFI! : A CSERKÉSZLET ÉS A ZIK
MAGYAR ISKOLA IMPOZÁNS KEZDETE!

Cserkészfoglalkozás kezdete a Hungáriában
Kerekes Miki st. átadja a cserkész vándordíjat Lajtaváry Richárd óv.-nek Fotó Zóka

Március tizedikét nem idézhetem felületességgel. Mert ezentúl a magyar hétvégek *mindennapisága* már nem közönyösen megemlíthető a buenosi magyarság fiataltsága életében. Már egy ideje „csodás harcnak” is nevezhető. A szétszórtság magyar származású s ajkú fiataljai napról-napra - ha dolgoznak (és, igen, *ezért* dolgoznak!) - túlélnek a felszívódás fenyegető veszélyét. 2007 egész elejétől elkezdhetjük a sikeres, tovább építő munkakörök egymás utáni felsorolását. Szerencsére, úgy látszik újszerűen bár, de gazdagon, nincs vége a több mint fél évszázaddal ezelőtti beindított túlélési folyamatnak. Az íze talán más, de az erő él és tartja az olykor ijesztően a kialvás közelségébe jutó lángot. Viharok voltak, iszonyatos szelek, záporosók s kételyek, percnyi csendek, beteg pillanatok - **de vagyunk!**

2007. március 10. Szombat. Reggel. A Moreno utcán levő Szent László iskola nagy udvara megtelt több tucat emberrel. Az innen következő órák (s nincs magyarázat az érzésekhez!) egyre megrázóbbak voltak. A hétfégi iskolánk idei első tanórái ricással, jókedvvel s a diákok teljes jelenlétében zajlottak le. Később, déltől, néhány méterre, egy utcasarokkal arrébb, a Hungária mögötti cserkészház alja is felébredt a sok zöld-barna-kék-bézs színekbe öltözött Teleki Pál követőkkel. Remélem, a képekből az olvasó átvehet valamennyit a lelkes hangulatból.

Az előzetes napokban már izgalmas összejövetelek kezdtek megteremteni az eseményekhez szükséges gyakorlati eszközöket. A tanárok, a cserkészvezetők ülései következtében rendeződött el az év. Határozott célkitűzések alapján íródtak meg az első hetek programjai, így hát könnyen elképzelhető azoknak sikere is!

ZIK kezdés a Szent László iskolában Fotó Zóka

Gesztenye csoport történelemórán: b.-j.: Lomniczy Mica, Indaco Priscilla, Makkos Viki, Mattiauda Santi, Arcagni Sándor, Gröber Berni, Szilvássy Ignác Fotó Zóka

Havi "HUFImondat":

„Szépséget a békében, - hitet a háborúban, - vigaszt az összeomlásban, - reményt a hontalanságban... Adhat-e valaki ennél többet Nemzetének?”

(egy híres színésznőről, Szelezcky Zitáról írták nemrég az emigrációs sajtóban. Azért közöljük, hogy eszünkbe jussanak a mindenkori tevékeny, hős magyarok is.) (ZK)

Olvasunk... és gondolkozunk:

Nyílt levél a két Évának! - Kis "újságon belüli" fórum

Kezemben a múlt havi AMH... Két egyidejű gondolattal, két félelmetesen hasonló, derűvel ellátott elmélkedéssel, két magyar anya írásával találkoztam, a kényelem teljesen véletlen kedvéért ugyan azon az oldalon, az újság 4. oldalán olvashattam el őket, nem tudván (együttal meg is kérdezhetem): egyáltalán ismerik-e egymást? São Paulo és Lugano a földgömb területén igen messze fekszenek egymástól... **Piller Éva és Saáry Éva** nyilatkoztak, válaszokat adtak. Egy pillanatig elgondolkoztam azon is (rettegetek, férfiak!), hogy az AMH nagy része "női kezekben" van...

Mire végigolvastam a két írást, bántam, hogy nem a HUFI oldalain jelentek meg. Ezt is csak azért, mert irgalmatlan érdekes és tájékoztató mindkét téma a fiatalabbak számára. Azért ragadom meg az alkalmat, hogy **javasoljam, ajánljam mindnyájatoknak, hufisoknak, a két cikk elolvasását.** A háborúk sokszor végtelen dimenziós hazugságaival ill. a tévesen híresztelt információval és a magyar identitás kérdéseivel fogtok találkozni, tisztán s teljesen átlátszóan, érthetően megfogalmazva.

Akik - mondjuk úgy - a Forradalom után születtünk, s főleg itt "külföldön" (külhonban? szétszórtságban? diaszpórában? menekülés után? emigrációban? új hazában?) **természetesen** nincsenek euró-

pai háborús emlékeink, csupán családi s később közösségi anekdotaincsünkre hivatkozunk, amikor valamilyen módon mégis ahhoz a szörnyű, a magyarságot szétdaraboló s roncsoló időhöz-korszakhoz akarunk viszonyulni, legalább is lelkileg... Ilyen jellegű módszerrel kerestük-keressük gyakran hovatarozási érzésünket is.

Hogy veheted észre, hufis-olvasó fiatal, hogy beléptél a magyar felnőtt korba? Hát többek között úgy, hogy az ilyen háttérű kérdések magányosan izgatnak és keresed a válaszokat, néha sürgető lázzal, művelődéssel, öntápláló, kitartó kíváncsisággal.

A két feljebb említett írás elolvasása ugyanis felvilágosításként segíthetne. Személyesen jól ismerem az egyik Évát (Piller). Ugyancsak a magyar út egy részét lejártam már én magam is (legalább is próbálkoztam). Mégis megörültem a két cikknek. Hálás vagyok kettőtöknek azért, mert érzem: őszintén, folyamatosan foglalkoztok a józan, felnőtt magyar élethez tartozó igazságokkal, valóságokkal. Ez a 4. oldal két írása összeköltődött, egymáshoz tartozik, és fénnyel, önzőn, sok nem tisztázott kérdésre, és az utána következő mély gondolkozást, érdeklődést serkenetheti. Köszönöm, szépen s nagyon! Öllelek titeket!

Zólyomi Kati

A KÖRS (körzeti órs), a csapatok parancsnokai s a hozzájuk okosan beosztott segédtisztek illetve új rajvezetők már március 3-án egész délutánra terjedő foglalkozás keretében egyeztettek munkájukat. A ZIK igazgatósága s tanári kara örömmel fogadta soraiba a frissen vizszaérkezett ösztöndíjasokat, mint új tanárokat. Ugyancsak megtörténtek a szülői értekezletek, egyik a másik után, amelyek alatt minden család tudomást vehetett a tudatosan kidolgozott évi tervekről. A kedélyek élénkek de nyugodtak voltak, s ahogy a percek teltek, egyre kellemesebbnek, melegebbnek tűnt a Hungária minden egyes terme, és az ide-oda siető felnőtt, fiatal s gyermek kedves természetességgel járta végig ezt az első szombatot.

Azért húzzuk alá a lényegét: köszönjük minden egyes család támogatását. Ezentúl is elvárjuk azt, hogy minél több magyar származású gyermek s fiatal jogosan részesülhessen eredete iránti szeretetében, nagyszülei, anyja vagy apja után örökölt magyar nyelvében, s az ezáltal szerzett egészséges, megbízható, életre szóló barátok társaságában! (ZK)

Dió csoport földrajzórán: b.-j.: Meli, Juci, Kinga, Kati tanítónéni, Zsogi, Gábor, Viki, András, Reni és elől Ricsi Fotó Zóka

MINIHUFI

Hadd harangozzak be előre egy szép év eljövendő eseményeiből néhányat. Mire ez a rovat az olvasó kezébe kerül, már megtörtént a KALÁKA együttes látogatása, fellépései, és a hagyományos, bensőséges Március 15 megemlékezése. Jön egy hatalmas létszámú **Leánykórus** Magyarországról. Az idén „nagyszabású nyilvános” **Húsvéti ünnepet** rendeznek a cserkészcsapatok. Készül a három hónapig Magyarországon tanuló ZIK-diákok, a **Meggyek „élő” beszámolója**. Kezdődik a **Regös év** is. Úgyisintén a **Cserkészbál** éjfél táncának első próbái. Rendkívüli **1956-os tiszteletbeli színházműsört** készítenek az idén a ZIK, az ÁLOMGYÁR és a cserkészek. **Vass Iлона** (Ili) és **Kiss Alexandra** (Ae) együtt járják a Balassi Bálint ösztöndíjprogramot Budapesten. **Gröber Lisa** is „odahaza” végzi tanulmányait, **Mihályfy Juli** pedig Londonban. (ZK)

Érdeemes a további vezetőképzés? Mire? Kiknek? Meddig?

Interjú Benedek László cscst.-tel (1. rész)

Lászlóval együtt nőttünk fel. Igen jól emlékszem cserkészkorunk s későbbi, koravezetői élményeinkre. Akkoriban öt csapat működött Buenos Airesben. Semmiféleképpen sem „jobb”, de lényegesen más időket éltünk. Elsősorban minden intézményben, és a cserkészletben is, százával működtek az emberek. Akkor más gondjaink voltak. Az évek elmúltával muszáj volt az értékskálát átrajzolni. Az alkalmazkodás legtöbb esetben sikert jelenthet, kivéve akkor, ha a célok kitűzésében tévedünk. Ez jelenleg, szerintem, a legnagyobb veszély.

A nyolcvanas évek közepétől Lászlóval most találkozom negyedszer: két segédtsztképző táborban, Budapesten egy alkalommal és ma, amikor ennyi idő után és egy annak idején a sors által félbeszakított jó barátságot visszaidéző légkörben leülhettünk egymással szembe, hogy elmesélje a HUFII-nak (de nekem is) ezeket az éveket, ill. sietség nélkül a cserkészletről beszélgethessünk.

Január 18-ra melegezt jósoltak. Egészen délig meglepően kellemesen telt el a reggel. Már ebéd után hihetetlen kánikula lett, és úgy öt óra tájra szegény Lászlót 37 fokos hőmérséklet tolt be a hasonlóképpen meleg lakásomba. Nem mondtuk ki szavakkal, talán, mert nem volt szükség rá, de jó volt így találkozni, és még eredményesebb a fiatalokra gondolva kiagyalt anyagot felvenni és leírni együtt.

Íme a beszélgetésünk:

Zólyomi Kati: Az itteni fiatalok nagy része talán most ezen a nyáron ismert csak meg: „Te vagy a híres Lajtaváry ikrek nagybácsija”... (széleset mosolygunk). De már régen mentél el Argentínából. Mikor volt, miért telepedtél át Magyarországra? Azóta hogy telik ott az életed?

Benedek László: 1986-ban mentem el Argentínából. Repülőmérnöki diplomát szereztem akkoriban és szerettem volna azon a pályán elhelyezkedni.

ZK: Már volt valami kilátásod is?

BL: Nem. Amikor elindultam Európába, úgy volt, hogy munkát mentem keresni. Próbálkoztam Németországban, Olaszországban, s minden szép és jó lett volna, de mivel minden repülőgépgyár a NATO (OTAN) szabályai szerint működött, és nekik az a tény, hogy én már jártam kommunista országban, sőt még rokonaim is élnek ott, olyannyira számított, hogy nem remélhettem munkalehetőséget. Teljesen véletlenül Magyarországon adódott egy lehetőség, a „bűvös kocka” felalálója (Rubik Ernő) édesapjánál, aki mindig is repülőépítéssel foglalkozott. Egy közös ismerős révén kerültünk kapcsolatba, és azonnal munkát ajánlott. Négy éven keresztül dolgoztunk együtt. Éppen akkor kezdett tervezni egy kétszemélyes motoros kisgépet, amit szeretett volna sorozatgyártásba adni. Megterveztük, megépítettük, kipróbáltuk, megkaptuk az engedélyeket, és amikor a befektetésre került volna sor (a gyár beindítására), a fiatalabbik Rubik, aki ezt az egész projektet finanszírozta, meghátrált...

ZK: Azért mégis, mint friss mérnök, már repülőgépet építhettél...

BL: Igen, hát az egy csodálatos munka volt, mert megterveztük, megépítettük és repültünk is vele! És az engedélyeket is megkaptuk! Úgyhogy nagyon-nagyon érdekes volt, de hát én időközben megházasodtam, Dóri lányom már megszületett, és amikor ez a munkalehetőség megszűnt, akkor el kellett helyezkedni máshol. Azóta már négy gyeregem született.

ZK: Akikből mi itt kettőt ismerünk...

BL: Igen, ti a két lányt. Dóri és Anna után két fiam is született.

ZK: Mikor megérkeztél Magyarországra, mi volt számodra a legmegdöbbentőbb, ha egyáltalán volt ilyen?

BL: Megérkezésemkor különösen megdöbbentő dolgok nem voltak.

ZK: A hidegháború kegyetlen utolsó évei voltak ezek.

BL: Ez igaz, de én középiskola alatt már voltam Magyarországon és 81-ben is, egyetemista koromban. Tulajdonképpen váratlan dolgok nem értek 86-ban.

ZK: Tisztázzuk, hogy ezek az utazások még nem a ZIK ösztöndíjprogramjával jöttek létre.

BL: Persze, hogy nem! És először csak egy félév volt. Szüleim fizették és az volt az egyesség, hogy ha én elvégzek egy évet előre a középiskolában, vagyis nyerek egyet, akkor mehetek egy egész évre Európába.

ZK: Akkoriban hol laktál Magyarországon?

BL: Édesapám (Benedek László „Cala”) unokatestvéreimnél, ahol voltak velem egykorú gyerekek. Bejártuk Magyarország nagy részét, ezért nem volt min meglepődni akkor, amikor Magyarországra költöztem.

Ellenben az utolsó három-négy évnek a folyamatai inkább „megdöbbentőek”. De ez egy egészen más történet.

ZK: Az „áttelepedés” véglegesnek volt szánva?

BL: Nem, nem volt, sőt, most sem gondolom véglegesnek, noha húsz éve ott vagyok.

ZK: Mi az, ami tartja benned a reményt, hogy ez egy átmeneti ott-tartózkodás?

BL: Nem, ez nem egy remény, hm, egyszerűen ott vagyok, de valahogy nehéz elhinnem, hogy ott fogok meghalni, és kész!... Komolyan, nem tudom.

ZK: Egyszóval van benned egy érzés, hogy azért nem lenne rossz visszajönni - vagy talán nem is ide, hanem máshova?

BL: Nem, máshova nem!

ZK: A család hogy áll hozzá ehhez a gondolathoz?

BL: Hát nyilvánvaló, hogy figyelemmel kell lennem rájuk, ahhoz, hogy az ő életük hogyan alakul, ez valójában csak az én személyes érzésem. Én nem úgy mentem el Argentínából, hogy nekem bajom volt az országgal; sőt. Szerettem volna egyfajta munkát végezni (a repülés-sel kapcsolatosan), ami ugyan sikerült is, de aztán az élet másképp alakult.

ZK: Dóri és Anna lányaidon kívül tehát két kisebb fiad van...

BL: Igen, hét és kilenc évesek.

ZK: Ők ketten is jártak már itt?

BL: Igen, négy évvel ezelőtt, akkor az egész családdal jöttünk. De sóvárognak, állandóan szeretnének jönni újra.

ZK: Ezek után meg kell kérdeznem, hogy „mit felejtettél itt”, amit nem vihettél el magaddal, mert hogy annyira ide van gyökerezve?

BL: Hát a saját családom, az itteni magyar kör...

ZK: Hiányolod ez utóbbit nagyon?

BL: Eléggé!

ZK: Konkrétan: barátokat, vagy a koloniális életet?

BL: Konkrétan mindkettőt!

ZK: Megkérdezhetem, kik a legközvetlenebb buenosi barátaid?

BL: Hát, ösidők óta Szilvássy Lőrincsel meg Papp Pindurral vagyunk együtt...

ZK: A kapcsolat velük folyamatos?

BL: Tulajdonképpen azt mondhatom, hogy igen, bár a kapcsolat, mint olyan, az akadozik néha-néha: vagy egy telefon, vagy egy e-mail... De valahányszor találkozunk, ott folytatjuk, ahol abbahagytuk!

ZK: Ha lányaidról mondanék néhány szót, elsősorban azt kéne megjegyezni, hogy míg itt voltak, félelmetes természetességgel mozogtak köztünk. Merném állítani, hogy mindketten nagyon könnyen ide is tudnának tartozni. Azt figyeltem meg leginkább, hogy olyan dél-amerikai szokásaik vannak. Könnyen feltételezhető, hogy talán otthon ilyen hangulatot szívtak magukba...

BL: Hát négy testvér mellett nem is lehetne nem „latinos” módon viselkedni. És igen, igazad van. Vissza is sírják az itt töltött időket.

ZK: Mind a négyen cserkészek?

BL: A fiúk meg nem. Ott a közelünkben nincsen cserkészcsoport, és valójában a mi izlésünknek megfelelően kevés a jó csapat.

ZK: Ennek a ténynek valószínűleg köze van ahhoz, hogy idestova csak 15 éve indult be újból a mozgalom Magyarországon, mármint hivatalosan a rendszerváltás után... Talán „ki kell várni” egy hosszabb folyamatot, hogy ismét „jó” legyen?

BL: Igen! Ki kell, hogy alakuljon, mert különböző stílusokkal indult el; van, ahol „tűlfűtött”, túl komoly, és van - különösen templomi gyülekezetnél -, ahol kis híján „lelkigyakorlat”-ként működik. Általában hiányzik az a frissesség, ami a fiatalokkal való foglalkozásban nagyon is szükséges.

ZK: Inkább olyan iskolajellegűnek nyilvánítod?

BL: Nagyon - túl komoly!

ZK: Akkor most hadd kérjelek meg, mintha én magam sem tudnám, meséld el - ha csak dióhéjban is - cserkészleteredet, hogy azon belüli képesítésedben meddig jutottál, és azt is, hogy jelen pillanatban e téren mikben ügyködsz.

BL: Hét évesen lettem cserkész, akkor a buenosi 12. sz. Kinizsi Pál cserkészcsoport soraiban végigjártam a kiscserkészlet és nagycserkészlet éveit. Az őrsvetetői, segédtszti és tisztai táborokat elvégeztem.

ZK: Ki volt első parancsnokod a csapatban?

BL: Az első saját Édesapám volt; majd évek után Kerkes Gyuri. Nagyjából ez volt. Nem lettem parancsnok, mert amikor rám kerülhetett volna a sor, elmentem Európába. Már akkor kezdtem a segédtszti táborokban részt venni, mint kiképző. Először Brazíliában, kétszer

meghívtak Fillmoreba, és amikor a magyarországi cserkészlet újra indult és a mi szövetségünk rendezett vezetőképző táborokat magyarországiak számára, akkor Ausztriában volt egy nagyon nagy létszámú segédtszti meg tisztai tábor, ahol ugyancsak kiképző voltam. Majd egy évre rá (1991-ben) én rendeztem meg Gödöllőn az első olyan segédtszti tábor Magyarországon, amit már magyarországi kiképzőkkel együtt vezethettem le (akik az ausztriai táborban lettek előzőleg kiképezve). Utána még két másik segédtszti táboron voltam parancsnok Magyarországon.

ZK: Ezek az általad megemlélt segédtszti táborokon résztvevő jelöltek minden esetben már valahol elvégezték az őrsvetetői kiképzést is?

BL: Nem, eleinte nem minden esetben. Hiszen olyan emberek kerültek be a cserkészlet sodrásába, akik csak akkor kezdtek. Akik tizennyolc-tizenkilenc évesen közeledtek a mozgalomhoz. Az első táborban nekem volt egy hatvan éves „Jósi bácsim”, mint jelölt.

ZK: Gondolom, ez a „bácsi” tényleg tele lehetett reménnyel...

BL: Persze! Nagyon lelkes volt! Később aztán háromszor kértek fel, hogy segédtszti táborokat vezessek Dél-Amerikában.

ZK: Hogyan kezdted el ezt az utat? Mindig szándékos volt a segédtszti jelöltek kiképzése? Hiszen már egy „klasszikus” vagy, legalábbis miközöttünk!

BL: Nem véletlenül, ez a folyamat már 1985-ben indult el, mikor még Édesapámmal együtt voltunk kiképzők egy táborban, és a későbbi évek során azáltal, hogy Fillmore-ban is lehettem kiképző. Az USA-ban úgy gondolták, hogy alkalmas vagyok rá és akkor „ez úgy maradt”. Egyébként a segédtszti tábor egy nagyon jól kidolgozott kiképzőeszköz, én a módszerében borszasztóan hiszek, és ezt valóban szeretem csinálni.

ZK: Épp ezt akartam rákérdezni, de megelőztél! Szóval élvezed!?

BL: Rettenetesen!

ZK: Érzed-e a magyar cserkészfoglalkozás aktualizálásának szükségét? Avagy észre vettél-e olyan tüneteket, ami után elgondolkoztál azon, hogy egy és más módszeren vagy rendszeren változtatni kéne, tekintetbe véve az emberhiányt és a magyar nyelvhasználathoz kapcsolódó gondokat is? Hogy alkalmazkodhat manapság a cserkészrendszer ahhoz, hogy az „emberebb ember” célt továbbra is szolgálja anélkül, hogy az egyre igényesebb fiatalok ne érezzék túl naivnak a programot?

BL: Szerintem a cserkészletet nem aktualizálni kell, hanem egy folyamatos elvet kéne követni, amelyet valahogy úgy lehetne nevezni, hogy „vissza a gyökerekhez”. Mert a mai világ modernizálódik, egyre több a technika körülöttünk, valamint a civilizációnak ilyen-olyan egyéb eleme. Ha a cserkészlet valóban a természetben zajlik, akkor a mai gyerekeknek inkább „újszerű”. És hogy ha ezt az ember komolyan veszi és a természetben, a valódi környezetében használja a cserkész tudományokat, akkor az egészen más, mint amit az iskolában vagy egyéb körökben tudna megszerezni. Amikor a cserkészletet megpróbáljuk a civilizációba belesimítani, sokat vagyunk falak közt, akkor a változás annál is inkább a „vissza a gyökerekhez” irányába kéne legyen, azaz a természethez való visszatérés útján. És akkor jó is lesz, hű a BP (Baden Powell) eredeti elképzeléséhez. A természetet felhasználva bőségesen lehet vagány programokat csinálni, mint amilyen [volt] a Bartók Béla csapat tutajtúrája vagy a 39-es lányok hegytúrája, de a gyerekek számára ugyanúgy lehet kisebb léptékű, éppolyan klassz két-három napos programokat összeállítani: evezőtúra, biciklitúra, vagy bármi egyéb, és ennek lehet aztán folytatása is.

ZK: Múlt évtizedekhez hasonlítva lehet az, hogy jelen időkben gyéresebb a cserkészvezetők gyakorlati képzettsége, és az általános műveltségük kevésbé fontos? Az idősebb vezetők régebben erre nagyobb hangsúlyt fektettek?

BL: A követelmények keményebbek voltak ezen a téren, ez kétségtelen. Van egy - gondolom, hogy folyamatos - kiegyezés a helyzettel: ha kevesebbet tudnak, akkor milyen mércét lehet állítani? De tulajdonképpen a Bodnár Gábor-féle vonal, amelyik valamikor lefektette azt, hogy a cserkészletnek az egyik kulcsa a vezetőképzés: ez nem enyhült! A követelmények talán valamelyest enyhültek, de az, hogy a vezetőképzésnek milyen hihetetlen nagy fontossága van, abban nem történt változás. És abból nem is szabad engedni.

(Befejező rész a következő számban)

SZÉP ÉLETV, CSERKÉSZÉLETV

Jeffrey Szófi st.
www.gfoto.org

- GYALOGLÓ MAGYAR CSERKÉSZLÁNYOK ARGENTÍNA ÉSZAK-NYUGATI MAGASLATAIN - „HOGY LEHET VISSZAKERÜLNI A BARÁTSÁG MÉLYSÉGÉBE” (2. beszámoló-részlet) KÉT „ÚJ” SEGÉDTISZT A „HEGYITÚRA” UTÁN...

Számtalanszor furcsa pillanatok következnek egy rendhagyó élmény után. Gondolom, így

érezhetik magukat azok a cserkészlányok, akik alig néhány héttel ezelőtt fejezték be a nyári hegyitúrát... Nem feltételezek tovább, hanem kettőt kiválasztok közülük és elbeszélgetek velük. Mindketten hosszú ideig voltak eltávolodva a csapattól. Az egyik a tanulás miatt (Jeffrey Szófi), a másik pedig Magyarországon tartózkodott egy évig a ZIK ösztöndíjjal (Lajtaváry Zsu). Ezért tartottam érdekesnek véleményüket a „visszailleszkedést” követően, valamint a segédtsízképző tábor elvégzése után egyaránt. Egyértelmű, hogy „frissebb” gondolatokkal, talán objektívebb hozzászólásokkal gazdagíthatják a történetek első részletei elmesélését.

Délután találkoztunk, a naplemente varázsos, utolsó fényei-sugarai melegében. Egy fagyalt elfogyasztása alatt válaszoltak kérdéseimre, ill. engedték magukat lefotózni is. Olvasatok el egy-egy érdekes választ-kiértékelést a két egyetemista lány friss emlék-tarisnyájából:

ZÓLYOMI KATI: Milyen argentin területeket jártatok be?

LAJTAVÁRY ZSU: Tucumán, Salta és Jujuy tartományok híresebb részeit.

ZK: Hogy döntöttétek el, hogy pontosan hova fogtok menni?

JEFFREY SZOFI: Cili (Kerekes Cili) javasolta! Ő már ismerte és bejárta ezt a vidéket.

ZK: Hányan vettetek részt?

LZS: Tizenöten, de az egyik lány korábban ment el, így hát 14-en fejeztük be.

ZK: A résztvevők korosztályai?

LZS: Hát körülbelül tizenhat és huszonhárom év között...

ZK: Először gyalogoltál ekkora távolságokat, vagy volt már előző tapasztalatod?

JSZ: Eddig a cserkészportyák voltak a leghosszabbak. Ilyen mértékű még nem volt eddig.

ZK: Annak ellenére, hogy olyan „sport-típus” vagy, mégis nehezedre esett ez a gyaloglás, mászás?

JSZ: Neeem! Jó volt! Nagyon tetszett! Csak egyetlen egy napot nem élveztem az összesből...

ZK: Mi történt ezen a napon, miért volt különös?

LZS: Egyszer túl későn indultunk el, és már nagyon sütött a nap, fáradtak voltunk, de lényegében aznap nagyon meleg volt...

ZK: Jól hallottam, hogy katonakocsi cipelte a hátizsákotokat?

JSZ: (huncut nevetés): Igen! Igen, így volt!

ZK: Hogyan jött ez össze?

JSZ: Kinga (Mihályfi) révén, egy ismerős által ajánlották fel nekünk, hogy viszik a csomagokat, mert megdöbbentek azon, hogy ennyit fogunk gyalogolni...

ZK: Volt, amikor nagyon elfáradtál?

LZS: Neeem, úgy „nagyon-nagyon” nem! Napközben nem, de estére mindig mindnyájan elfáradtunk...

ZK: Figyeltétek állandóan a térképeiteket? Végül összeadtátok, hogy összesen hány kilométert tettetek meg?

LZS: Mmm... úgy százötven lehetett? (kérdően néz Szófiira)

ZK: Mi tetszett a legjobban az egész túra alatt? Olyan, amitől felejthetetlen lesz a túra?

JSZ: Sok, de leginkább San Isidro, Saltaban. Iruyától mentünk odáig gyalog. Iruyában csak 300 ember él, és egy öreg néni mesélte el, hogy milyen körülmények közt élnek...

ZK: Emlékszel a túra alatti kedvenc pillanatra?

LZS: Nem tudom most így hirtelen, de engem is nagyon megrázott az Iruyá-i élmény. Ott se áram, se csapvíz, s a megélhetést saját veteményeik biztosítják, meg egy kisebb állattenyésztési rendszer. Mindent friss állapotban fogyasztanak el, hisz persze hűtő sincs. Mindent megosztanak. A közlekedés lóháton vagy gyalog történik. Gyertyafény az egyetlen, s azon kívül a napfény - vagy a teljes sötétség. Sosem láttam még ilyet, és őszintén alig hittem szemeimnek...

ZK: Az Iruyá-i lakosság szerintetek milyen volt?

LZS: Indián leszármazottak lehetnek, érdekes arcokat láttam.

ZK: Volt a csoporton belül valaki, akihez közelebb kerültél?

JSZ: Igen, Szófihoz (Haller).

LZS: Az egész „volt őrsmhöz”, a Napraforgókhoz! Nagyon jól megvoltunk együtt!

JSZ: Az egész csoport összeforrt! Három hét együttélés erős kapcsolatot teremtett közöttünk!

ZK: Voltak-e érdekes beszélgetések köztetek a nap folyamán, gyaloglás alatt? Vagy csupán egy nagy „kihívás” volt számotokra, mármint a testi megerőltetés kockázatása?

LZS: A mindenkori buenosi kapcsolatok mélyültek, szerintem...

JSZ: A csapat „rover”-tagozata használta ki ezt az alkalmat, hogy még jobban összemelgedjen a beosztott vezetőikkel, de egymás közt is!

ZK: Számodra mit jelent az, hogy ismét aktív cserkész lettél?

JSZ: Sokat. Tetszik! Örülök!

LZS: Nekem is szuper, hogy egy év után a lányokkal lehetek megint! Hiányoltam a cserkész-kirándulásokat, a szombati elfoglaltságot...

Gyógyító hatása volt a túrának, mindnyájunkra!

ZK: Hogy működött a napi kosztolás?

JSZ: Volt, amikor tüzet raktunk, vagy amikor a gázpalackot alkalmaztuk, néha vásároltunk kész kaját is... szendvicset, empanadát...

LZS: (felkiált) *Empanadát!* Sokszor ettünk empanadát! Egy jó ideig hallani sem akarok empanadáról! (nevetünk). Olcsón lehetett venni milanesa szend-

vicset! Tésztát és puliszkát is ettünk jó néhányszor!

ZK: Van-e olyan hely, ahova szívesen visszamennétek, hogy jobban megismerhessétek?

JSZ: Igen, Chala! Olyan dímbes-dombos, gyönyörű medencefőle, Jujuyban, a fővároshoz egész közel, egy dzsungelszerű vidék, ahol a dombok tavakkal váltakoznak. Amikor ott jártunk sajnos esett az eső, fáztunk, enyhén rosszkedvünk is támadt emiatt, ezért jó lenne szép időben visszalátogatni oda!

ZK: Hogy határozottátok el konkrétan, milyen helyekre érdemesebb elmenni?

LZS: Hajszálnyira a Cili által megtett utat jártuk le, ami egyszerre a legnevezetesebb látnivalókat nyújtja. Ez egy közismert idegenforgalmi „vonal”, így hát biztonságos is volt. Többször találkoztunk emberekkel, s több helyen ugyanazokkal... A különbség, hogy mi gyalog haladtunk.

ZK: Hogy tetszettek a kis hegyi települések? Milyen benyomást keltettek?

JSZ: Hát hogy ott milyen mások az emberek! Nem izgatottak, mint itt...

Lajtaváry Zsuzsi st.
www.gfoto.org

Szép nyugodtan mesélték el nekünk az életüket, megelégedve az-zal, amit a sors szánt nekik...

ZK: Tudjátok, hogy az ország egyik legszegényebb vidékét jártátok be?

LZS: Azt vettem észre, hogy a szegénység ellenére, elfogadják békésen „azt, ami adatik” nekik.

ZK: Foglalkoztatok-e szolidáris téren is, míg ott voltatok?

JSZ: Igen, vittünk csomagokat egy szegény iskolának, s átadtuk a tanítóknak, hogy igazságosan és a szükséghez mérve osszák szét... Ez „odafelé” történt, s végül visszamentünk, hogy a gyerekekkel is lehessen kapcsolatunk. (El Nogalito).

LZS: A ruhadarabokat főleg személyesen osztották szét a gyerekek közt, azt elkerülendő, hogy a szülők „másképp” gazdálkodjanak felettük...

ZK: Mi az eredménye a hegyitúrának? Ebből mit adhattok át, tovább a cserkész-korú lányoknak, a csapaton belül?

LZS: A jó élményem örömét! Örülök annak, hogy odaátról, Magyarországról e-mailen keresztül szerezhettek egy kályhát ennek az iskolának, itteni barátnőim segítségével!

JSZ: Számomra van egy „hegyitúra előtt” és egy „után”! A csoporttal olyan volt, mint régen! Nem múlnak el azért a kapcsolatok szép dolgai. Engem személyesen ez az együttélés türelme-sőbbé tett. Tanultam az együttélésekből, az együttalvásból, az együttmenetelésből...

A történelmi Casa de Tucumán előtt

Amaichá del Valle (Tucumán): Kempingünk kis szomszédaival

Még mielőtt teljesen besötétedett volna, beszélgettünk tovább, de már mindenféléről, lazán, önfeledten, egész addig, míg már csillagos lett az ég fölöttünk. Nyilvánvalóan egyszerű, mély, hasznos események a „cserkész-események”. Élni tanulunk általuk, s mikor viszontmerítünk belőlük, mindig felemelnek az emberebb ember magaslatahoz! (ZK)

C₆H₁₂O₆ + 6 O₂ --- 6 H₂O + 6 C₀2 + energia...
(glukóz metabolizációja)

Hát igen! Ilyen hírt - főleg HUFI alapító-tagról szóló hírt! - **nem hagyhat ki a HUFI!**

Ah! Kíváncsi vagy?

Ne félj, csupán olvass tovább - és megtudod!

2007. február 12-én Collia Niki st. biokémikus diplomát szerzett, és ahogy a képen látható, kellőképpen meg is ünnepezték!

Gratulálunk, és örülünk erőfeszítése eredményének! Őszintén kívánunk neki sikert minden téren, valamint további álmainak hasonló jellegű megvalósítását!

HUFI

Ruinás de Quilmes, Tucumán

Dömötör Gábor:

100 ÉVES A NEMZETKÖZI CSERKÉSZMOZGALOM - mit jelent ez számunkra? -

Száz évvel ezelőtt egy afrikai szolgálatból hazatérő angol katonatiszt elindította azt a nevelő mozgalmat, amely mára a világ legnagyobb ifjúsági szervezetévé fejlődött. **Lord Baden Powell** az ifjúság kalandvágyára és romantikus hajlamára alapozta jellemnevelő rendszerét, amellyel talpraesett, testben és lélekben egészséges, gerinces fiatalokat nevel.

Az új mozgalom futótűzként terjedt szét a világon. Magyarország az elsők között volt, ahol nevelők és vezető államférfiak - élvonalban olyan kimagasló személyekkel, mint gr. Teleki Pál és Sík Sándor - felismerték a cserkészlet értékét. Felismerték, hogy egy cserkészszellemű fiatalok megalapozhat egy **életképes, szilárd erkölcsi alapokon nyugvó, sikeres társadalmat**. E meglátás által vezérelve kidolgozták a magyar cserkészlet rendszerét, kiegészítve a Baden Powell-i alapokat egy jellegzetesen magyar színezettel. Sík Sándor fogalmazta meg legtöbbször, hogy a magyar cserkészlet célja "emberebb emberek, magyarabb magyarok" nevelése.

Hála a magyar vezetőség kiváló működésének, a két világháború között a magyar cserkészlet - a trianoni csonkítás ellenére - világviszonylatban kimagasló és elismert szervezetté vált. Teleki Pált beválasztották a világcserkészlet legfelsőbb vezetőségébe, a cserkész világtalálkozókon, versenyeken a magyar kontingens az elsők között végzett, és mindennek koronájaként Magyarországnak jutott az 1933-as nagyszerű gödöllői Jamboree megrendezése.

Az akkori magyar vezetőség szinte látnoki ihlet által vezérelve olyan foglalkozási és nevelési anyagot, ún. "próbarendszer" dolgozott ki, amely erkölcsi és gyakorlati tartalmán kívül kihangsúlyozta a magyar hagyományokat és kulturális értékeket. Ez, és a magyar cserkészlet elsősorú vezetőképző rendszere tették lehetővé, hogy amikor a kommunista rezsim betiltotta működését, a magyar cserkészlet zökkenőmentesen folytathasson külföldön. Az ötvenes évek közepére már magyar cserkészcsapatok működtek nemcsak Nyugat-Európában, hanem Észak- és Dél-Amerikában, valamint Ausztráliában is.

A Baden-Powell-i cserkészlet és annak jellegzetesen *magyar változata* olyan szerencsés kiinduló alapot nyújtott, amelynek segítségével a **Külföldi Magyar Cserkészszövetség** immár 62 éve tesz eleget jellemnevelő és magyarságörző küldetésének. De nyújtott olyan alapot is, amelynek segítségével a kommunista rendszer bukását követően azonnal megalakultak a magyar cserkészszövetségek mind az anyaországban, mind a környező országok magyar lakta területein. Ma már a Külföldi Magyar Cserkészszövetségen kívül a Kárpát-medence minden országában működnek magyar cserkészszövetségek, összesen hét szövetség, amelyek közös rendezvényekkel, programokkal és egymást támogatva munkálkodnak az összmagyar ifjúság nevelésén és nemzeti öntudatának megőrzésén.

És így, egy angol katonatiszt által száz éve elindított gondolat adta meg azt a keretet, amelyen belül a négy évtizedes kommunista uralom alatt külföldön ápolhattuk **külföldi fiataljaink magyar nyelvtudását és nemzeti érzését**, hogy aztán a szovjet birodalom bukása után, ország-határokat áthidalva, összekösse a Kárpát-medencében és a világ minden táján élő magyar ifjúságot.

(Kiemelések tőlünk. Szerk.)

SUSANA SEBESS

Viajes Corporativos
Viajes de Placer
Eventos y Convenciones

FURLONG-FOX

Carlos Pellegrini 1023 Piso 12 - C1009ABU - Buenos Aires, Argentina
Tel. (54-11) 4108-3220 - ssebess@furlong-fox.com.ar

TURUL

Av. Pte. Tte. Gral. J.D. Perón 2160
(1646) SAN FERNANDO
Prov. de Buenos Aires - Argentina
Tel.: (54-11) 4744-2771 Fax: (5411) 4746-1779
E-mail: turul@arnet.com.ar

KALPAKIAN

DESDE 1922

VIAMONTE 777 - PATIO BULLRICH
UNICENTER - BUENOS AIRES DESIGN
- PLANTA INDUSTRIAL LA RIOJA -
OUTLET: VIAMONTE 700
KALPASERVICE: 4394-6400
TELÉFONOS: 4394-1285 / 4393-6023

AZ ÚJ „MAGYAR” ÉLETÜNK SZÍNEI

(Espinosa Teri st. havi gondolatai)

Jus sanguinis - avagy jus soli...?

- számunkra a magyarság származásunkhoz vagy születésünk helyéhez kötődik? -

Mint vezető többször hallottam, hogy az ösztöndíjaknak van egy negatív része: hogy néhányan ott maradnak ill. kis idő után visszautaznak Magyarországra.

Én is, mint csapatparancsnok - nem tagadom - sokszor (önzően) sajnáltam, hogy kiképzett, lelkes, tehetséges vezetőim ott maradnak. Talán többen azt gondoljuk (vagy gondoltuk?), hogy mikor egy argentinai magyar *visszidál*, abba hagyja talán a rábízott munkát? Nem teljesíti tovább kötelességét a magyarságával szemben?

Sok évig a „szabad Magyarország” bástyájaként neveltek bennünket. Azonban 1990 óta a magyarok újból szabadon választanak: aki akar és tud, visszamehet.

De térjünk vissza az ösztöndíjasokra, a családokra és a fiatal hazautazókra. Nem „magyarkodnak” már? Nem tesznek a magyar öntudatért ott Magyarországon? De igen!

A magyar kolónia hazaszeretete, a sok mozgalom tevékeny szorgalmassága (cserkészlet, regős, ZIK, stb.), belénk nevelték az ősi és korabeli magyar kultúrát, és ami

még fontosabb: megszerettették velünk! Mennyi szokást és népdalt ismerünk! Tudom, sokan nótázással enyhítik a hosszú utakat. Milyen szép népmesék ringattak álomba estéknél. Biztos nem vagyok az egyetlen, akinek jó meleg levest főztek nyáron, mert az „ügy szokás”. Mindez annyira szerves része lett a lelkünknek, hogy sokszor nem is vesszük észre. Nekünk, argentinai magyaroknak, természetes! Természetes nótázni, néptáncolni. Természetes ismerni történelmünket és nem elfeledni.

Sajnos, a mai budapesti fiatalok között ez nem így van (a 25-35 évesekről beszélek, mert leginkább ezeket ismerem). Nem azért, mert nem akarják, hanem csupán mert *senki sem adta át a szenvedélyt*. A közömbösségben nőttek fel.

Nagya nyitott szemekkel figyelték s kérdezték: Argentínából jöttél? És beszélsz magyarul? Cserkész vagy? Néptáncolsz? Így volt, valahányszor nemzetéről, magyar öntudatról volt szó. Merem mondani, hogy szinte nem vol-

tak rossz tapasztalataim. Lelkesítette őket, hogy oly messze létezzünk és virágunk.

A kórházban például, miután kalotaszegi utamról meséltem, ők hozták fel az erdélyi magyarok népszavazás témáját. Hosszan elbeszélgettünk, ki-ki elmondta saját véleményét, hozzászólásait. Később, pár napra rá tudtam meg, hogy eddig még sohasem beszéltek erről. Attól tartottak, hogy ez *privát*, és talán valaki megsértődhet.

Nem vagyok annyira önféjű, hogy azt gondolnám, egy pár tucat ember megváltoztathatja a világot. De mélyen hiszek a *kis tettek erejében*.

Ha mindannyian szívből, hangosan kimondva, megosztjuk véleményünket, és persze munkánkkal és magatartásunkkal alátámasztjuk azt, akkor igenis tehetünk a magyarságért, itt is és ott is.

Szeretettel búcsúzom a következő hónapig.

Teri

ZIKHÍR - ZIKÚJDONSÁG

Visszaérkeztek a MEGGYEK!

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy márknyi megérett MEGGYECSKE. Kilencven nap hosszú mendégelés után az Óperenciás tenger túlsó partjairól viharok zengő fellegei közt visszarepültek a meleg otthon karjaiba. Várta is őket sok anya és apa, kíváncsi testvér és barát. Visítások, ölelések, könnyező szemek tekintete alatt jelentek meg, nehézre (nehezebbre) megrakott batyukkal. Azt mondják, hogy azóta is (február 28) folyik a mese, de már minden egyes család zárt ajtaja mögött. Aki tudni szeretné a vándor MEGGYEK történetét és élőben meghallgatni a mesék befejezését ill. a végtelen mennyiség képet megtekinteni, az menjen el szépen a Hungáriába a kitűzött napon és megtudja, hova futott el a *kurta farkú malacocská*...

(HAN-flash kiküldése következik a napokban a pontos adatokkal).

Addig is, a türelmetlenebbek kielégítésére, egy kis információ: - ugyanannyian jöttek vissza, mint ahányan elmentek. (Még jó!) - „egészségesebben” tértek haza. (?)

SZEMELVÉNYEK A HKK KÖNYVTÁR KATALÓGUSÁBÓL

Club Hungaria - Pje. Juncal 4250, 1° piso, Olivos
Horario de atención al público: los viernes de 19 a 21 hs.

SZEMELVÉNYEK

Üzeni a HKK: Ha ez helytálló, akkor jól néz ki a kolónia:
"Aki meg akarja ismerni a népek lelkületét, tanulmányozza a kölcsönkönyvtárakat." (Hauff)

- 71 Ruttkey Arnold (Só Bernát): Csak akkor fáj, ha nevetek
- 305 Fekete István: Barangolások
- 366 Róna István: Híres vadászkalandok
- 877 Nagy Károly: A szerelem = tréfa
- 932 Eschstruth, Natália: Udvari levegő
- 2779 McCullough, Colleen: Tövismadarak
- 1917 Herczeg Ferenc: A hét sváb
- 2184 Fekete István: Rózsakunyhó
- 2338 Körmendi Ferenc: Tévedés
- 1100 Szabó Magda: Álarcosbál
- 1324 Steinbeck, John: Kedves csirkefogók
- 1154 Smith, Thorne: A szöke kísértet
- 3542 Sava, George: Gyógyító kés
- 3442 Rust, Albert Otto: Egy asszony elindul
- 2068 Richter, Hans: Az új doktorkisasszony
- 1742 Newerly, Igor: Egy boldog élet
- 1620 Dixon, Franklin W.: Az óceánrepülő
- 2289/90 Spring, Howard: Szerelmes fiam I.-II.
- 1509/10 Lagerlöf, Zelma: Gösta Berling I.-II.
- 1758/59 Mikszáth Kálmán: Anekdoták I.-II.

- ilyen meg olyan „tájszólassal”, de szépen, folyékonyan beszélnek magyarul.

- az utazó meg az itthon maradt testvérek ritka „melegséggel” öleltek át!

- leggyakoribb megjegyzésük:

„NEM HAVAZOTT”!

- mindnyájan már elkezdték az itteni „sulit” (jaj!)

- voltak más országokban is...

- már „beszámoló-tervekkel” jöttek haza!

- nagyon sok jó élményük volt - van mit elmesélni.

- IGENIS HASZNOS VOLT!

(a HUFIV megállapítása). (ZK)

HUNGÁRIA

MAGYAR EGYESÜLET

Pje. Juncal 4250, (1636) Olivos
4799-8437 4711-0144

ELNÖK: ZÖLDI MÁRTON

mzoldi@dls-argentina.com.ar

Vezetőségi gyűlés minden szerdán este 9-kor
Titkárság: Zumpf Gusztáv: Keddtől szombatig 18-tól 21.30-ig. Vasárnap 12.30-tól 16 óráig. **Étterem:** Hétköznap (hétfő kivételével) 18-tól éjfélig. Szombat-vasárnap ebéd és vacsora. Asztafoglalás Sr. Omar 4799-8437 / 4711-0144